

Rootless of Camila Sarrazin. Foto: Adam Lehn

En rodløs affære

Da den chilenske danser, skuespiller og performer Camila Sarrazin kommer til Danmark, mister hun for en periode fodfæstet. Den fysiske flytning presser hende nemlig til at stille spørgsmålstejn ved hendes personlige og kunstneriske udtryk i nye og ukendte omgivelser. Det er her, hun bliver rodløs. På det personlige såvel som på det kunstneriske plan. I dag har performeren dog været på en længere indre erkendelses- og forandringsrejse, hvor hun har fundet sit hjem. Bogstaveligt og symbolsk. Indenfor og udenfor hende selv. I dag har hun derfor også fundet andre kunstneriske veje, hvor hun skaber ærlige og personlige historiefortællinger.

af Camilla Tønning Bælum (cand.comm)
Foto: Adam Lehn

En mørkhåret kvinde med muskuløse ben og arme kravler rundt på et elfenbensfarvet hæklet sjal, som strækker sig fra gulv til loft. Hendes arme og hænder trækker hende videre fra det ene til det andet hul i sjalet. Selvom det umiddelbart ser legende let ud, er sandheden en ganske anden. For det kræver noget af danser og performer Camila Sarrazin at hænge her, og komme videre. Det importerede bomuldssnørebånd skærer nemlig så hårdt, at hendes håndflader bliver blåviolet. I starten af prøvedagene til hendes soloforestilling *Rootless*, et sted mellem moderne dans, videoprojektion og luftakrobatik, måtte performeren derfor også nøjes med at hænge 10 sekunder på dette sjal. I hvert fald indtil hun havde fået noget ekstra hårdfør hud.

Dette er i virkeligheden også et symbolsk billede på den lange personlige og kunstneriske rejse, det har taget for Camila Sarrazin at komme hertil i dag. For det er hendes egen historie, der præger scenen, i *Rootless*. For dét, der umiddelbart ser gnidningsløst ud, indbefatter også den kendsgerning, at performeren bestemt ikke forlser sig ved første øjeblik, da hun møder det grå, kedelige Danmark i oktober måned tilbage i 2001. Tværtimod.

Hvorfor ikke?

"Inden jeg kom hertil, kendte jeg ikke til Danmark. Jeg kendte ikke byen (København; red). Men jeg tænkte, hvorfor ikke? På den måde er jeg meget afslappet. Men jeg havde intet vintertøj. Det hele var gråt, og mit engelsk var ikke så godt. Jeg var pludselig ikke så uafhængig. Jeg var lidt "no way", fordi det var en chokerende oplevelse for mig. Ved første blik så jeg det værste ved Danmark," fortæller den chilenske Camila Sarrazin, som sammen med sin mand Lars Gregersen beslutter sig for at tage tilbage til syden. De køber derfor en stor varevogn og turnerer blandt andet med forestillinger – såsom *En gammel mands minder... samt 2 minutter, og vi åbner!* – rundt i Europa, heriblandt i Italien, hvor hun også mødte Lars Gregersen første gang.

Men efter et år kommer Camila Sarrazin og hendes mand tilbage til Danmark. Det er i foråret, og alt ser lysere ud. Performeren begynder pludselig at elske det danske land.

"Næste gang jeg kom hertil var i foråret. Mit engelsk var blevet meget bedre, og jeg behøvede ikke længere ham (Lars Gregersen; red) som oversætter. Pludselig elskede jeg Danmark. Jeg elsker især at være kvinde her. For du kan være dig selv. Du behøver ikke at tænke så meget

over, at du skal opføre dig på en særlig måde. Det er privilegeret i forhold til andre lande, der kan være mere sexistisk. Det er også vigtigt for mig i forhold til min datter, og hvordan jeg synes, hun skal vokse op," siger performeren, der samtidig indser, at hendes tidligere ståsted bliver udfordret.

Den store krise

Selvom Camila Sarrazin beslutter sig for at blive i Danmark, så er det alligevel ikke helt ukompliceret. For det bliver til en rodløs følelse hos performeren, hvor den fysiske flytning presser hende til at stille spørgsmålstejn til hendes personlige og kunstneriske udtryk.

"Jeg skelner mellem rødder og hjem. Jeg mener ikke, at du kan markere en linje mellem dem. På en måde er det to forskellige koncepter, men de er alligevel forbundet med hinanden. Rødder er, hvad du kommer med, hvor du er vokset op, hvad du fik med kulturelt som barn, hvilken familie du kommer fra osv. Det her er en del af dine rødder, og også dit hjem, når du vokser op som barn. Derefter vokser du op, men du bygger stadig på dine rødder. Nu er du måske ikke hjemme mere, og i nærheden af din familie. Men du bygger stadig videre på dine rødder.

Det var det, som var forvirrende for mig, fordi jeg følte, at jeg på en eller anden måde havde

Rootless af Camila Sarrazin. Foto: Adam Lehn

mistet mine rødder. Jeg var ikke tæt på min familie, og samtidig befandt jeg mig i et nyt land. Det var krisen. For pludselig følte jeg mig meget frakoblet, og så begyndte jeg at opføre mig anderledes. Men så bliver det falsk, som om du spiller en rolle," uddyber performeren, der på et senere tidspunkt, efter hun har født sin datter Cala, spørger sig selv om, hvorvidt denne rolle passer til hende.

Når gamle pejlemærker ikke længere dur

Camila Sarrazin er opvokset i det tidligere militærdiktatoriske Chile. Hun er vant til at beskæftige sig med politiske emner, også i en kunstne-

risk henseende. I længere tid føler hun sig derfor udfordret. For hvad kan man mon tale om, når nu dine gamle pejlemærker er lagt bag dig, sammen med dine rødder?

"Det er hårdt at forbinde dig med et nyt samfund. For hvad kan jeg tale om? Jeg følte mig som en turist i mit hjemland, og som en turist i Danmark. For jeg forlod Chile for lang tid siden. Selvfølgelig er det dine rødder, men du er ikke længere en del af det. Og du ved ikke længere, hvad der sker, og landet har også ændret sig meget, siden jeg selv boede der. Jeg følte mig ikke selvsikker nok til at tale om det, jeg plejede. Jeg var pludselig lidt fortabt i Danmark, for jeg

kunne ikke tale med om fx politik, som jeg altid har gået meget op i."

Som artist kan jeg godt lide at tale om de ting, der sker i samfundet. Men jeg følte mig pludselig usikker, fordi jeg ikke havde den samme baggrund, som mennesker der er født her i Danmark. Jeg har endnu ikke så lang en historie til at vide så meget om det endnu. Nu føler jeg mig mere og mere som en del af det, men det tager tid. Det bedste var at tale om mig selv, også fordi jeg har mange venner, som er udlændinge. Og det var den samme følelse for alle; jeg hører ikke til her, men jeg hører heller ikke længere til mit hjemland," fortæller Camila Sarrazin som med et glimt i de brune øjne og brede smil konstaterer, at hun måske er blevet mere egoistisk i soloforestillingen *Rootless*.

En ærlig historiefortælling

Gennem performance/nycirkus kompagniet GLiMT har Camila Sarrazin dog også instrueret og medvirket i forestillingen *Empty Steps*, som omhandler gadebørn i Chile. En forestilling som havde sin udendørs premiere i København, under Langebro sidste sommer på Metropolis festivalen. For performeren ønsker stadig at skabe en bevidsthed og en nysgerrighed hos den danske befolkning, som umiddelbart er langt væk fra den tragiske virkelighed, mange børn i verden befinder sig i. Men hun fortæller samtidig, på trods af hun selv har arbejdet frivilligt med gadebørn, og også foretager en masse research i forbindelse med forestillinger, der handler om andet end hende, at hun ikke selv har været et gadebarn, og derfor er der forskel på at udtrykke sin egen personlige historie og en andens. *Rootless*, som befinder sig mellem moderne dans, videoprojektion og luftakrobatik, udtrykker derfor efter Camila Sarrazins opfattelse, også en anden form for ærlighed. Den indeholder nemlig det, hun har følt under sin egen forandringsrejse i Danmark.

"Det er en mere ærlig forestilling. For jeg besluttede, at hvis jeg skulle tale om mig selv, så kunne jeg ikke få andre til at lave kostumerne. Det ville for mig være en løgn. Det er lidt mere som et kunstprojekt. For hvis jeg ville udtrykke det, jeg følte, så var det nødt til at komme fra alle sider: kostumerne, scenografien og instal-

lationen. Jeg konsulterede flere forskellige, så de kom ind med udefrakommende øjne. Det var super vigtigt for processen. Det er hårdt som metider, fordi du er boksepuden. Men jeg finder det ikke hårdere, end i andre skabelsesprocesser, fordi du altid blotter dig selv, også selvom emnet ikke er dig. Du blotter dig selv, dine idéer og din kunst. Men jeg synes, det er mere klart denne gang. For jeg kunne gå ind i mine følelser og virkelig være tro mod dem. Når det er personligt, så er det på den måde nemmere. For du kender det. Du føler det. Du har været der," fortæller performeren, der sammen med Lars Gregersen har fået skabt en platform med GLiMT, hvor der ligeledes er plads til de soloprojekter, de hver især brænder for.

Men heldigvis var der også udefra støtte til *Rootless* blandt andet hos Københavns Musikteater, der tilbød Camila Sarrazin at låne deres lokaler. Kvit og frit. I første omgang fik GLiMT nemlig et nej fra Statens Kunstråd til projektet, som efterfølgende alligevel gav økonomisk støtte. Derfor fornemmer man også en vis taknemmelighed fra performerens side, som understreger, hvor betydningsfuldt det er at få opbakning fra andre.

Det er ikke pop...

Camila Sarrazin følger dog ikke rigtig anmeldelserne på *Rootless*, og med et lille grin, fortæller performeren, at hun oftest får dem selekteret fra enten af hendes PR-ansvarlige eller hendes mand. Derimod er det vigtigere for hende at tale med publikum efter en forestilling.

"Du skal lytte til, hvad alle mennesker fortæller dig. For sommetider er kritikerne nogle mennesker, som ser en performance hver dag. Det er deres job. Jeg synes, det er godt at læse, hvad de skriver og tænker, men jeg vil også gerne tale med alle. Det er derfor, jeg taler med folk efter en forestilling. For at høre, hvad de følte og tænkte på," fortæller performeren, som til andre forestillinger har oplevet, at nogen fortalte hende, at forestillingen ikke sagde dem noget.

Camila Sarrazin erkender, det ikke altid er rart at høre, at alle ikke er lige store fans af GLiMTS forestillinger. Men hun ser det alligevel som en naturlig (bag)side ved at vælge emner, der ikke kun har en underholdningsværdi.

"Du ønsker at nå mange mennesker. Men vi ved, at det vi laver, ikke er pop. Det er ikke ren underholdning. Så vi ved selvfølgelig, at det ikke er for alle. Det er fysisk, og fordi der er færre ord, bliver det endnu hårdere. Jeg forventer ikke, at alle kan

Rootless af Camila Sarrazin. Foto: Adam Lehn

lide det. Men selvfølgelig tænker du indimellem: det kunne da være dejligt, hvis det menneske kunne lide forestillingen. Men det er samtidigt et valg. For du kan vælge at lave noget, som er for alle, eller du kan vælge at lave noget, som er mere udfordrende."

Derfor er det ej heller vigtigt for Camila Sarrazin at lave de store spektakulære fysiske og tekniske øvelser. Derimod er det for hende vigtigt at

gøre forestillingen simpel. Du skal nemlig fokusere på selve historien, frem for på de blåviolette hænder, som også eksisterer på scenen under *Rootless*.

"Hvis du for eksempel laver cirkus, så kan du lave nogle virkelig smukke bevægelser. Det kan være nok, og meget smukt. Men når det omhandler kunst, og skal sige noget, så kan det være, det ikke længere passer, at du for eksempel er så højt oppe. Pludselig er du nødt til at ofre nogle af de tekniske ting, fordi det ikke passer ind. Nogle mennesker bliver meget rørt af spektakulære ting. Men hvis du vil sige noget med din performance, såsom en historie, er du nødt til at ofre nogle af dine færdigheder. En mand kan for eksempel ikke lave elleve piruetter, hvis ikke det giver mening til det, du vil fortælle. Men hvis du laver underholdning, så kan du ofre meget mere af beskeden i forhold til det smukke, i eksempelvis dansen eller kunsten," fortæller Camila Sarrazin som også måtte ofre og rense ud i en del af sine teknikker i forhold til *Rootless*.

I et nyt, gammelt hjem

Camila Sarrazin står og hiver det 14 kvadratmeter hækede sjal ned fra loftet. Hun smider det over sine skuldre og insisterer på at bære det med sig. Det bliver tungere og tungere, indtil hun giver slip og i stedet bruger det som en ramme omkring hendes nye hjem. Bag tæppet ser du hende sidde omkring et stearinlys sammen med Cala, hendes datter, som for første gang står på scenen med sin mor.

"Jeg kommer fra byen, men er vokset op ude på landet, fordi mine forældre havde et hus der. Så hver weekend var jeg ude i bjergene. Jeg har en stor kærlighed til naturen. Da Cala (min datter) kom, begyndte jeg at tænke, at jeg ikke kunne fortsætte med ikke at føle mig hjemme. Jeg var nødt til enten at finde hjem, eller ændre mig selv. I starten tænkte vi: så lad os finde et hjem. Så begyndte vi kan kigge på huse i Frankrig og Spanien. Men under processen begyndte jeg langsomt at tænke: det her handler ikke om at flytte til et nyt sted igen. Det handler derimod om at finde hjem, inde i mig selv," fortæller den eftertænksomme performer, der langsomt opdager alle de gode aspekter i Danmark, i dét

øjeblik hun slipper kritikken og vreden omkring den kultur, hun endnu ikke forstod.

I al sin simpelhed handler det for Camila Sarrazin om, at hun tager en beslutning. Om at skabe sit eget hjem, uanset hvor hun fysisk set befinder sig. I dag er hun glad i København. For hun har nu fundet sit nye hjem, inde i sig selv, men også udenfor tæt på naturreservatet Amager Fælled. Et naturområde, som ikke ligger langt fra hendes gamle rødder.

”Jeg ønsker ikke længere at flytte herfra, og jeg føler mig rigtig meget hjemme nu. Mange af de ting, som jeg taler om i *Rootless* er omkring problemer, som er væk nu. Men det er stadig problemer, som jeg følte, og jeg var ulykkelig omkring. Det var svært at føle sig forbundet til folk og samfundet. Men da jeg først havde taget min beslutning, så var det rigtig nemt. Det var vendepunktet for mig. Jeg vil altid være en fremmed. Jeg vil altid tale med accent. Men det er stadig hjem.

Måske, hvis jeg vendte tilbage til mit hjemland, ville jeg også altid være den, som talte med accent, eller være den som opførte mig lidt anderledes. Så bliver du igen en fremmed, men i dit hjemland. For mig handler det om en beslutning, om at sige: det her er mit hjem. Du behøver kun dig og din familie,” siger Camila Sarrazin, der også opsætter en sitespecific forestilling netop på Amager Fælled til næste år. Den tager udgangspunkt i naturens facetter, for hun mener, det er vigtigt at give noget tilbage til sit lokalområde. Performeren er også den, der selv laver alle kostumerne hertil.

Det er godt at falde en gang imellem...

Udover at det handler om at gøre det hele så simpelt, så publikum forstår symbolerne på scenen, ønsker Camila Sarrazin altså ligeledes at udfordre dem.

”Da jeg startede, ville jeg gerne bringe teater til alle. Det var mere konceptet. Ikke at jeg ville tale med dem (publikum; red) om den politiske situation. Men vi har altid forsøgt at komme et andet lag på vores forestillinger, men det handlede mere om at få folk til at forelske sig i teater, cirkus og dans. Men som tiden går, så vil du på

en måde gerne gøre mere. Artistisk set var det måske dét, der skete. Jeg vil gerne gøre mere. Så på en måde havde jeg brug for noget tid til mig selv. Og heldigvis har det udviklet sig på samme måde for os begge (Lars Gregersen og Camila Sarrazin; red.), siger performeren, som også selv sætter pris på udfordringer.

Det handler om forandringer, bevægelser og en naturlig lyst til at tage nogle risici i kunstens navn.

”Jeg tror på, at du ændrer dig hele tiden. Nogle mennesker prøver at leve, som da de var 20 år. Men sådan er jeg ikke. Vi (GLiMT; red) forsøger hele tiden at ændre os, og finde denne risiko ved at skabe. Som performer kan du finde din vej i at performe og blive succesfuld omkring det. Og nogle mennesker forsøger på en måde at skabe det samme. Det er fair nok. Men som artist betyder det, at du er gået i stå i noget. Du re-skaber noget. Jeg har altid været lidt bange for at falde ned i det. For jeg tror på, at hvis du gerne vil skabe noget, så er du nødt til at løbe en risiko. For at prøve noget nyt og lære af det, du har lavet. For hvis du kopierer, så skaber du ikke rigtig noget. Men på denne måde er det mere risikofyldt. Sommetider lykkes det, og andre gange tænker du ”Oh my God”. Det er altid frustrerende. For du vil jo altid gerne have, at det lykkes. Men så må du lære af dine fejltagelser. Men jeg tror, det er godt at falde en gang imellem,” fortæller Camila Sarrazin med et tonefald, som understreger, at hun altid vil være i bevægelse i sit kunstneriske udtryk.

I den forbindelse er det måske også derfor, det giver mening for performeren at vælge emner til sine forestillinger, som føles naturlige og gode. I hendes verden bliver et kunstnerisk projekt derfor heller ikke fremtvunget med et ”burde”, men derimod ud fra et emne som er så naturligt godt, at du ønsker at sætte det på dagsorden.

En sikker og moden kunstner

”Jeg kan mærke, at jeg er blevet mere moden og sikker omkring mig selv og min kunst. Og igen, så er der tidspunkter, hvor jeg ikke er det. Men jeg kan føle mig mere sikker omkring, hvad jeg vil have. Jeg er mindre bange for at skuffe nogen. Når du er yngre, tror jeg, tænker du meget: hvad gjorde jeg forkert? Og forestillingen

var ikke så god? Og hvis du gjorde det dårligt, så følte du mere, du havde fejlet. I stedet for at forstå, at det sommetider er en del af processen at falde. Men nu føler jeg mig mere sikker på, hvor vi går hen.”

For efter det, som Camila Sarrazin kalder ”den store krise”, er det langsomt gået op for hende, at hun ikke behøver at ændre sig. I stedet handler det om at lære kulturen at kende, blive venner med den og samtidig bevare og inkludere det, som hun ønsker at have i sit liv. I sit private, såvel som i sit kunstneriske liv. Derfor er det måske heller ikke så underligt endda, at vi siger farvel til hinanden i en kombineret kulturgestus, hvor vi først giver hinanden hånden og derefter et luftkindkys, da interviewet er afsluttet.

Foto: Adam Lehn

Fakta:

Camila Sarrazin

Kunstnerisk leder, performer og koreograf i GLiMT. Hun er udannet danser, artist og skuespiller i Chile og Brasilien, hvor hun startede med at optræde i 1994. Hun har efterfølgende spillet mere end 400 forestillinger internationalt og nationalt.

GLiMT: Blev grundlagt i 2002 af Camila Sarrazin og Lars Gregersen. GLiMTs forestillinger blander nycirkus, dans, musik og fysisk teater i visuelle forestillinger, heriblandt *Empty Steps*, *Er du os?*, *Sisyphus Ascending m.fl.*

Se mere herom: <http://www.glimt.info/>

Rootless:

Næste spilleperiode er den 3. oktober i Teater Baltoppen i Ballerup.